

et senere indkomstår, skal således medregnes som et aktiv i formueopgørelsen. Aktivets størrelse vil på denne måde svare til det rentebeløb, der vil kunne komme til fradrag i senere indkomstår.

Løbende provisioner og præmier for lån, som den skattepligtige optager, og præmier og lignende løbende ydelser for kaution for den skattepligtiges gæld, har i vidt omfang en funktion svarende til renter, og disse skal efter bestemmelsen fordeles over perioden efter de samme regler, som gælder for renterne.

Efter bestemmelsens stk. 3 kan stiftelsesprovisioner m.v., der er fradragsberettigede efter ligningslovens § 8, stk. 3, litra c, fradrages på forfaldstidspunktet med højst 2,5 pct. af lånets hovedstol. Denne grænse er valgt under hensyn til, at 2,5 pct. må antages at give dækning for sædvanlig provision m.v. Eventuel yderligere provision m.v. fordeles over resten af låneperioden.

Ligningsrådet har som nævnt i de almindelige bemærkninger vedtaget, at bogførings- og regnskabspligtige kan vælge at periodisere renter således, at de beregnede renter fra sidste forfaldsdag indtil statutidspunktet medregnes ved indkomst- og formueopgørelsen. Forslaget lovfæster i stk. 4 denne administrative praksis og åbner som noget nyt mulighed for, at også skattepligtige, der ikke er bogførings- eller regnskabspligtige, med ligningsrådets tilladelse kan vælge at fordele renteindtægter og renteudgifter over den periode, renten vedrører. Med hjemmel i bestemmelsen kan ligningsrådet meddele tilladelse til anvendelse af denne opgørelsesmåde både til visse nærmere angivne grupper af skattepligtige og til enkelte skattepligtige. Ligningsrådet kan ligeledes fastsætte nærmere regler om periodisering af renter ved dødsfald, både for indkomstopgørelsen fra indkomstårets begyndelse til dødsfaldet og for opgørelsen af boets skattepligtige indkomst. Efter forslaget er det en betingelse, at både renteindtægter og -udgifter fordeles efter dette princip, og er den nævnte fordeling anvendt i et indkomstår, kræves ligningsrådets tilladelse til, at man i senere år kan gå over til at anvende forfaldsprincippet. Udover disse almindelige betingelser kan ligningsrådet i de konkrete sager fastsætte individuelle vilkår. Det forudsættes, at ligningsrådet kan delegere kompetencen til behandlingen af konkrete ansøgninger om omlægning.

I stk. 5 indeholder forslaget regler om fradrag for forudforfaldne renter, når skattepligten efter kildeskattelovens § 1 ophører af anden grund end ved død. Bestemmelsen tager navnlig sigte på forudforfaldne renter for perioder under 6 måneder, idet forudbetalinger for længere perioder tillige

omfattes af reglen i stk. 2. Efter bestemmelsen skal renten fradrages over den periode, renten vedrører. Det er dog en betingelse, at renten er forfalden til betaling i den del af perioden, hvor skattepligten efter kildeskattelovens § 1 består, idet en rente, der forfalder efter den fulde skattepligts ophør, normalt ikke er fradragsberettiget. Bestemmelsen medfører, at der ikke opnås fradrag for den del af renten, der vedrører tiden efter den fulde skattepligts ophør. Hvis et lån med forudforfalden rente for en periode under 6 måneder stiftes mod slutningen af et indkomstår, vil debitor kunne fradrage renteudgiften fuldt ud i stiftelsesåret efter forfaldsprincippet, men hvis skattepligten ophører af anden grund end ved død i det følgende indkomstår for udløbet af forudbetalingsperioden, indebærer bestemmelsen, at skatteansættelsen for stiftelsesåret må ændres således, at renteudgiften fordeles efter princippet i stk. 2.

Forslaget indeholder i stk. 6 en omlægning af rentefradragsretten til betalingstidspunktet i tilfælde, hvor debitor som følge af insolvens m.v. ikke kan betale den pågældende rente. Efter bestemmelsens 1. punktum er det en betingelse for denne omlægning, at renteudgifter m.v. for tidligere indkomstår ikke er betalt inden udgangen af det indkomstår, indkomstopgørelsen vedrører. Det afgørende for, om renten kan fradrages i forfaldsåret – eller i det år, renten vedrører, jfr. stk. 4 – er således, om der ved udgangen af det år, indkomstopgørelsen vedrører, er skyldige renteudgifter for et tidligere indkomstår. Hvis den skattepligtige kun er i restance med renteudgifter for det år, indkomstopgørelsen vedrører, kan renterne fradrages, uanset om de er betalt. Omlægningen af fradragsretten er således i første række knyttet til et objektive betalingskriterium. Om rentekravet er betalt, og betalt rettidigt, dvs. inden udgangen af det indkomstår, indkomstopgørelsen vedrører, må afgøres på grundlag af almindelige obligationsretlige regler. Alle de pågældende renter skal være betalt. Er der kun sket en delvis betaling, er der tilsvarende tale om, at nogle renter af gælden er ubetalte, og betingelsen for reglens anvendelse vil derfor være opfyldt.

Forfaldstiden må bestemmes på grundlag af parternes aftale og lovgivningens almindelige regler. Er der f.eks. ydet henstand før forfaldstidspunktet, må det således i første række bero på parternes aftale, om der kun er ydet henstand med selve betalingen, eller om forfaldstidspunktet ligeledes må anses for udskudt.

Renteudgifter m.v. for tidligere indkomstår skal som nævnt være betalt inden udgangen af det ind-